

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania S.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
z udziałem zainteresowanej M.K.
o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.
z dnia 22 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 września 2004 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. oddalił apelację S. G. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. z dnia 6 sierpnia 2003 r. Przedmiotem postępowania Sądu pierwszej instancji była kwestia zgodności z prawem decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Z. uznającej, że ubezpieczona nie podlega ubezpieczeniu społecznemu pracowników od 11 marca 2002 r, wskazując na pozorność zawartej przez wnioskodawczynię umowy o pracę. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie przyjmując po analizie zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, że zawarta umowa o pracę nie była zawarta dla pozorów,

lecz strony zawierające tę umowę zmierzały do obejścia prawa i tym samym na podstawie przepisu art. 58 § 1 k.c. umowa ta jest nieważna. Sąd Apelacyjny dzieląc argumenty Sądu pierwszej instancji oddalił apelację.

Kasacja ubezpieczonej zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego - art. 58 § 1 k.c. oraz przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie kasacji wskazuje istotne zagadnienie prawne - odnoszące się do wykładni i zastosowania wyżej wymienionego przepisu prawa materialnego (art. 58 § 1 k.c.) w stosunku do przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) - w sytuacji jeżeli umowa o pracę została faktycznie zrealizowana przez strony i ubezpieczona tym samym spełniła przesłanki nabycia prawa do ubezpieczenia społecznego przewidziane tą ustawą.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze

pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez ubezpieczoną Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Fakt uznania przez Sąd drugiej instancji, że w oparciu o zebrane w sprawie dowody umowa zawarta pomiędzy pracodawcą a wnioskodawczynią została wykonana i nie była umowa pozorną, nie wyklucza uznania, że w wyżej wymienionym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.) – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 258/00, OSNAPiUS 2002/21/527. Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie istotne zagadnienie prawne nie występuje, bowiem nawiązanie stosunku pracy zgodnie z art. 22 k.p. nie wyklucza wykonywania tej pracy w celu obejścia prawa polegającego w niniejszej sprawie na skorzystaniu przez wnioskodawczynię z wielomiesięcznego świadczenia ubezpieczeniowego, poprzez uiszczenie ze strony pracodawcy składki ubezpieczeniowej tylko za dwa miesiące.

Ponadto kasacja powołuje się na naruszenie przepisów postępowania, które ani nie budzą wątpliwości, ani nie wywołują rozbieżności w praktyce.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.